

ДЕБАТИ

Седмичник за парламентарен живот,
политика и дипломация

София, година I, брой 11
6 ноември 1990 година

За домашно на правителството: напишете сто пъти „НАТО“

СОЛОМОН
ПАСИ

Днес, когато Варшавският договор е в необратима клинична смърт, главният въпрос пред националната сигурност е не "дали" и "защо", а "как" България да влезе в НАТО. Всяка от другите две хипотетични възможности – неутралитет и реанимиране на връзката със СССР – може да бъде само временна, но съвсем безперспективна и, в края на краищата, дори скъпоструваща мярка.

Неутралитетът е не само неприемлив, а просто немислим – нито по икономическите, нито по политическите си измерения. От една страна, за да се заемем изцяло и сами със собствената си отбрана, трябва да сме едновременно богати като Швеция, мощни като Швейцария и незастрашени като Австрия. А от друга страна, както съжителството с още двама (за в бъдеще, може би, трима) неутрални и непредсказуеми съседи, така и общите граници с други двама добре въоръжени и силно обвързани съседи не обещават несмутимо спокойствие на Балканите.

От войната насам страната ни опази националната си сигурност дори въпреки членството си във Варшавския договор. Но удължаването на

агонията на перверзната ни връзка със СССР би било опит за самоубийство – мъчителен, но неуспешен. Т.нар. "обновяване" на договора със СССР от 1967 г., което сегашното правителство предлага, би било ангажимент, който отсрещната страна не би могла да изпълни. По простата причина, че с утрешна дата отсрещна страна просто НЯМА, тоест, погледнато с година напред, Съветски съюз не съществува.

И така, как да проникнем в НАТО? Това, разбира се, си е задача на правителството, но и този път съм готов да му подсказва с надеждата, че то не само ще си препише домашното, но и ще си научи урока добре.

Целта на занятието се форсира чрез обходен маневър. Залага се срещу картата на ислямския фундаментализъм, от чиято поява в играта Западът най-щателно се предпазва, и – очевидно – съвсем основателно. Оттук насетне залогът сам определя коалицията, съюзниците и стратегията в района: Турция-САЩ-НАТО. Дотук ще спра – обещах само да подсказва, но ако това се окаже недостатъчно за нашето правителство, то следващия път ще му напиша по-подробно решението на задачата.